

Ismerje meg a történelmet: Klasszikus esszék a zsidókérdésről: 1850–1945

Kevin MacDonald • 2023. január 4

https://www-unz-com.translate.google.com/article/known-the-history-classic-essays-on-the-jewish-question-1850-1945/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

Know the History: Classic Essays on the Jewish Question: 1850–1945

Kevin MacDonald • January 4, 2023

<https://www.unz.com/article/known-the-history-classic-essays-on-the-jewish-question-1850-1945/>

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű



Klasszikus esszék a zsidókérdésről : 1850–1945

Thomas Dalton (szerk.)

Clemens és Blair, 2022

Thomas Dalton egy sor figyelemre méltó írást gyűjtött össze a zsidókról a második világháború végét megelőző évszázadban. Ez egy évszázad volt, amelyről kiderült, hogy a zsidó „emancipáción” alapuló elit státuszba került az európai társadalomban – többek között a zsidók felszabadítása a különféle polgári foglalkozásoktól, mint például a közhivatalok betöltése vagy bizonyos foglalkozások gyakorlása –, és a vereségével végződött zsidó .

Nemzetiszocializmus a második világháborúban.

A zsidóellenes attitűdök mindenütt, ahol a zsidók több mint 2000 éve éltek, általános jellemzők voltak – a kereszténység előtti ókorban, a keresztény Európában és a muszlim Közel-Keleten.

Az itt képviselt írók számos európai országból származnak, Kelet- és Nyugat-Európából egyaránt. *A Separation and its Discontents* című könyvem [2. fejezetében](#) feltárt módon a zsidóellenes attitűdök mögött több téma is felismerhető:

- A szeparatizmus és a klánság témája
- Az erőforrás-verseny és a gazdasági uralom témája
- A negatív személyiségjegyekkel rendelkeznek, mizantropia, hajlandóság a nem zsidók kizsákmányolására, kapzsiság és pénzügyi korrupció
- A zsidó kulturális uralom témája
- A politikai uralom témája
- A hűtlenség témája

A gyűjtemény esszéi mindezeket a témákat illusztrálják – és még sok mást is. A következőkben példákat adok arra, hogy ezek a témák hogyan futnak végig a kötetben, valamint általános megjegyzéseket teszek az esszékhez. Ahogy Dalton megjegyzi a Bevezetőjében, a zsidó kérdéseket szabadítani és nyíltan kell megvitatni – „nincs oldalra lépés, semmi punczítás, semmi udvarias manőver. ... De talán még mindezek előtt van egy előzetes lépés: *Ismerje meg történelmét* (2; kiemelés az eredetiben).

* * *

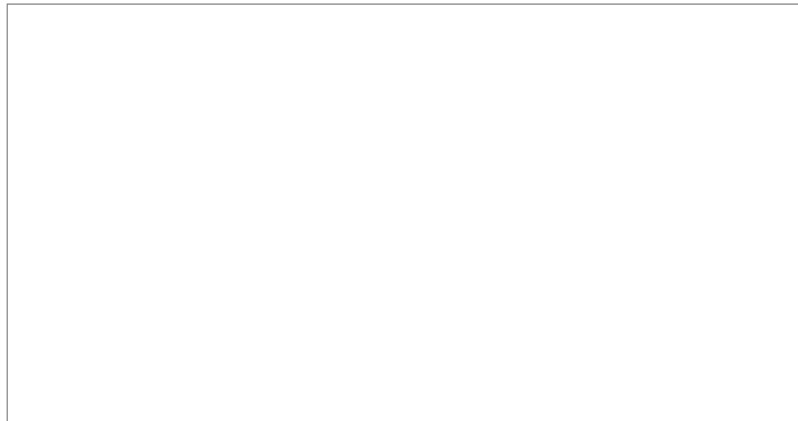
Richard Wagner klasszikusa, a „Zsidóság a zenében”, adott álnéven adtak ki 1850-ben, számos ilyen témát illusztrál. Leírja azt, amit a zsidók iránti ösztönös német ellenszenvnek nevezhetünk: „Meg kell magyaráznunk magunknak *önkéntelen taszításunkat* .a zsidók természete és személyisége, hogy igazoljuk azt az ösztönös ellenszenvet, ami nyilvánvalóan erősebbnek és erősebbnek ismerünk el, mint tudatosan buzgalmunk, hogy megszabaduljunk tőle” (9; kiemelés az eredetiben). Sok kortárs fehér liberális attitűdjére emlékeztetve, akik a faj és a nem felébredt ideológiáját hirdetik, a német liberalizmus, amely a zsidó emancipációhoz vezetett, egyfajta erényjelző, önámító idealizmus volt, amely elvált a németek valódi zsidókhoz való viszonyától. „inkább ösztönöz egy általános elképzelés, mint bármilyen valódi szimpátia” (9).

Az ilyen magasztos érzelmek teljesen hiányoznak a zsidók közül, akik megjutalmazták a németeket azzal, hogy „egy cseppet sem lazítottak az anyagi talaj bitorlásán” – egészen addig a pontig, hogy „inkább *mi vagyunk* azok, akiknek szüksége van arra, hogy harcoljunk az emancipációért zsidók. ... [A] zsidó már több mint emancipált, *uralkodik* és uralkodni fog mindaddig, amíg a pénz marad az a hatalom, amely előtt minden cselekedetünk és üzletünk elveszti erejét” (10; kiemelés az eredetiben). A korabeli németeket az ókori és középkori világ rabszolgáihoz és rabszolgáihoz is hasonlítja.

Wagner felhívja a figyelmet a zsidó kiválasztottságra (11), valamint az elkülönültség és a klánosság ehhez kapcsolódó témáját: még a fizikai megjelenésük is „tartalmaz valami kellemetlenül idegent”, ez a különbség, amelyet a zsidók „tisztának tartanak” és előnyös megkülönböztetés” (11). A zsidók nem vettek részt a német nyelv és kultúra megteremtésében,

amely „egy történelmi közösség műve” – egy olyan közösségben, amelyben a zsidó „hideg, ellenséges szemlélődő volt” (12), és a zsidók által alkotott kortárs témát hirdeti. ellenséges [elit](#). Ennek eredményeként a zsidók zenei alkotásai nem tudnak rezonálni a német szellemmel, és nem „emelkedhetnek még véletlenül sem egy magasabb, szívből jövő kifejezés buzgóságára” (13). Ennek ellenére a zsidók uralják a német populáris zenei kultúrát; elérték „a közízlés diktatúráját” (14). Ezzel szemben „az igazi költő, akármelyik művészeti ágban is, mégis csak az ösztönös élet hűségese, szeretetteljes elmélkedéséből nyeri ingerét, annak az életnek, amely csak a nép között köszönti a látványát” (16).

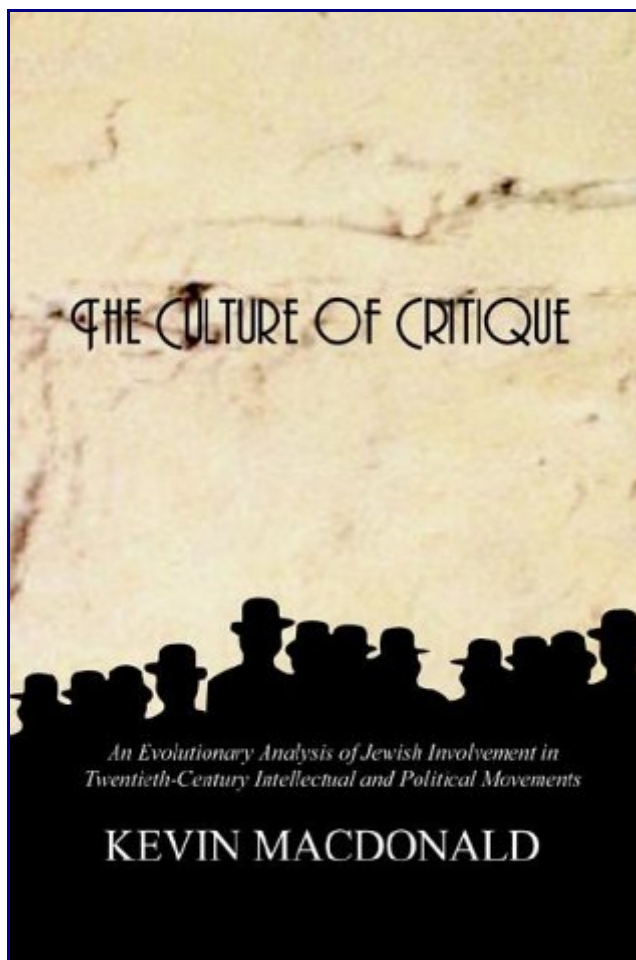
Wagner tehát egy olyan biológiai, evolúciós esztétikát hirdet, amely egy nép ösztönös tetszéseiben és nemtetszésében gyökerezik. A zsidók nem tudják megragadni a német szellemet, ami szükséges egy valódi műalkotás elkészítéséhez, amely a németek számára vonzó, nem pedig a reprodukció; műveik „furcsának, különösnek, közömbösnek, természetellenesnek és torznak tűnnek” (18). Ennek eredményeként az ilyen művek csak akkor léphetnek be a nyugati kánonba, ha a nyugati kultúra elvesztette természetes védekezőképességét, ahogyan az egészségtelen szervezet sem elég erős ahhoz, hogy visszaszorítsa a fertőzést, amely végül megöli. Így Mozart és Beethoven koráig „lehetetlen volt, hogy az élettől ennyire idegen elem élő szervezetének része legyen. Csak akkor, amikor egy test belső halála nyilvánvalóvá válik, a külső elemeknek van hatalmuk megragadni azt, bár csak elpusztítani” (24). Ezért érdemes megjegyezni, hogy új zsidó elitünk felemelkedése háborút eredményezett a természetes ellen, akár a művészetben (pl. Lucien Freud munkája, [Mark Rothko](#) és [Damien Hirst](#) ; a művészet népszerűsítői, mint [Charles Saatchi](#)), a zenében (pl. rapzene a zsidó promótereivel), a reklámokban (mindenütt népszerűsítik a keveredést, különösen a fehér nők esetében), vagy a nemek tekintetében (pl. transzszexualizmus és ebből következő terméketlenség).



Lucien Freud

Az álnév ellenére ismertté vált, hogy Wagner a „Zsidóság a zenében” szerzője, 1869-ben pedig megírta a második részt, és mindkettőt a saját nevében adta ki. Beszámol a zsidók ellene és munkásságával szemben tanúsított ellenségeskedéséről – amely [még most is folytatódik](#) azzal, hogy megpróbálják kipróbálni Wagner előadását, és erkölcsi páriának minősíteni őt. Megjegyzi, hogy Lipcse, amely egykor a német zenei és kiadói székhely volt, „kizárólag zsidó zenei

metropolisz lett” (26), és megkérdezi: „Kinek kezei irányítják színházainkat?”, majd kommentálja a bennük látható dekadenciát.



A kortárs olvasók ismerni fogják, mi történt ezután: a zsidók először figyelmen kívül hagyták az esszét abban a reményben, hogy elmúlik, majd ezt követte „a szisztematikus rágalmazás és üldöztetés ezen a területen, párosulva a kellemetlen zsidókérdés teljes elnyomásával” (27). Azok a színházak, amelyek korábban az ő operáit mutatták be, most „hideg és barátságtalan hozzáállást tanúsítanak legújabb műveimhez” (34). Wagnert nem csak a német sajtóban bántalmazták, hanem Párizsban és Londonban is – de Oroszországban nem, ahol „a sajtó ugyanolyan meleg fogadtatásban részesült, mint a közvélemény” (33) –, ami azt tükrözi, hogy a zsidók nem dominánssá vált Oroszországban, és ez a nyugati zsidó szervezetek Oroszországgal szembeni ellenségeskedéséért felelős ebben az időszakban. Egy lábjegyzetben Dalton megjegyzi, hogy „a mai zsidók... mindenféle rágalmazást alkalmaznak, rágalmazás és antiszemitizmus vádja ellenfeleik hiteltelenítése érdekében. A Wagner jövőbeli operáinak bojkottjával való fenyegetés pedig a mai „lemondási kultúrát” jelzi. Keveset változott 150 év alatt” (27). Valóban, Wagner szidalmazása ma is folytatódik (lásd Brenton Sanderson 4 részes sorozatát “[Wagner mint erkölcsi pária megalkotása](#)”).

* * *

Frederick Millingen „A zsidók világhódítása” (1873) című művét Osman Bey álnéven írta, feltehetően azért, hogy elkerülje a zsidó ellenségeskedést – ugyanazon okból, amiért ma sok író

használ álneveket. Kant (1798), Lord Byron (1823), Bruno Bauer (1843) és Ralph Waldo Emerson (1860) idézése után a zsidó gazdagságról és az uralkodók feletti pénzügyi hatalmukról Dalton megjegyzi, hogy Millingen esszéje „az első kiterjesztett, részletes esszé a zsidóságról. a zsidó globális dominancia témája” (46). Millingen azt javasolja, hogy a zsidó hódítási módszer uralja alattvalóik anyagi érdekeit, és inkább pénzügyi elnyomással, semmint egy hódító hadsereg fizikai erejével rabszolgává tegye őket (46). Ezt a profit felszívása teszi lehetővé: „A zsidó megállhat és megcsodálhatja a virágot... de ugyanabban a pillanatban felteszi magának a kérdést: *Mennyit kereshetek belőle*” (kiemelés az eredetiben; 48). Ők „választott nép” és abban a hitben, hogy „e világ kincsei az ő örökségük” (57). Ez a „korlátlan erőszakosság”, amely „az emberiség többi részével szembeni örök ellentétet” (49) eredményez, acélos eltökéltséggel párosul, „olyan rugalmatlan makacssággal, amelyről azt lehet mondani, hogy a zsidó soha nem enged be” (48). Soha nem olvastam a zsidók szívósságáról szóló tanulmányt, de ez minden bizonnyal hihető: ha egy csatában nem érnék el célt (pl. elveszítik az 1924-es bevándorlási csatát), akkor továbbra is nyomják a kérdést ([a bevándorlási csatát megnyerve](#)). **1965-ben** , több mint 40 évvel később).

Millingen nyomon követi az európai judaizmus történetét, és azt állítja, hogy bár a zsidók mindig is haladtak az uralmi céljuk felé, korlátok szabtak előttük, és csak a francia forradalom és a felvilágosodás ideológiai szabadították fel őket a teljes virágzásig. erő. Ezenkívül a zsidók kihasználták a technológiai fejlődést – például az országok közötti könnyebb kommunikációt –, így „ők a leggazdagabb és legbefolyásosabb emberosztály; és olyan hatalmas hatalmi pozíciót értek el, amilyenhez hasonlót nem látunk az egész történelemben... úgyhogy „nincs közöttünk olyan ember, aki valamilyen módon ne lenne adója a zsidó hatalomnak” (64, 65). Millingen felhívja a figyelmet a Rothschildok gazdagságára és hatalmára, akik képesek parancsolni az európai uralkodók alárendeltségére, és hosszú listát közöl a brit nemességbe felvett zsidókról (70), sőt néhány alacsonyabb rangú amerikai zsidóról is, akik ott is meg akarták mutatni a zsidó hatalmat. Az egyetlen kivétel, amint azt Wagner is megjegyezte, Oroszország, de Oroszország a zsidó pénzügyek célkeresztjében van, amely megakadályozza a cárnak nyújtott kölcsönöket, miközben nagylelkűen támogatja Angliát annak számos háborús erőfeszítésében. Millingen nézetének előrelátása abban mutatkozik meg, hogy „től **1881** -től a cár bukásáig, az oroszországi forradalmi mozgalom uralma mellett, a **zsidók egyetértettek abban** , hogy európai és amerikai befolyásukat Oroszország ellen való fellépésre használják fel. Ez számos kérdésre hatással volt, beleértve Japán finanszírozását az 1905-ös orosz-japán háborúban, az amerikai-orosz kereskedelmi egyezmény 1908-as felmondását, valamint az oroszországi forradalmárok gazdag zsidók, például Jacob általi finanszírozását. Schiff.” Természetesen a zsidó hatalom az Egyesült Államokban jelentősen megnőtt körülbelül 3 000 000 kelet-európai zsidó bevándorlása után, és mindannyian tudjuk, mi történt [azután, hogy a bolsevikok hatalomra kerültek a Szovjetunióban](#) .

A sajtóról szóló részében Millingen azt állítja, hogy 1840-ben volt egy találkozó, amelyen egy zsidó a sajtó uralásának szükségességéről beszélt, és megjegyzi, hogy írásának idejére a zsidóknak fontos újságok voltak Franciaországban, Angliában, Németországban, és az Egyesült

Államokban a zsidók íróként és szerkesztőként kiemelkedően részt vettek az újságírásban, és „a könyvkereskedelem a zsidók kezébe került” (78).

Millingen az Alliance Israelite Universelle munkáját írja le, amelynek központja Párizsban van, és amelynek célja a hatalmi központ kialakítása, amelynek célja a zsidó érdekek előmozdítása az egész világon. Amint azt a [*Separation and its Contents* 2. fejezetében](#) megjegyeztem, a Szövetség előkelő helyet foglalt el a zsidóellenes szerzők gondolkodásában:

„Aligha más zsidó tevékenység vagy jelenség játszott ilyen szembetűnő szerepet az antiszemita gondolkodásában és képzeletében Európa-szerte. . . . A Szövetség arra szolgált, hogy megidézze a zsidó világösszeesküvés fantomját, amelyet egy titkos központból vezettek le – később ez lett a *Sion Vének Jegyzőkönyveinek* központi témája” (Katz 1979, 50). Az orosz zsidókat erősen gyanúsították azzal, hogy kapcsolatokat tartanak fenn a Szövetséggel, és az 1880-as években az antiszemita kiadványok a gazdasági kizsákmányolás vádjá helyett a Szövetség körüli nemzetközi összeesküvés vádjává váltak (Frankel 1981).

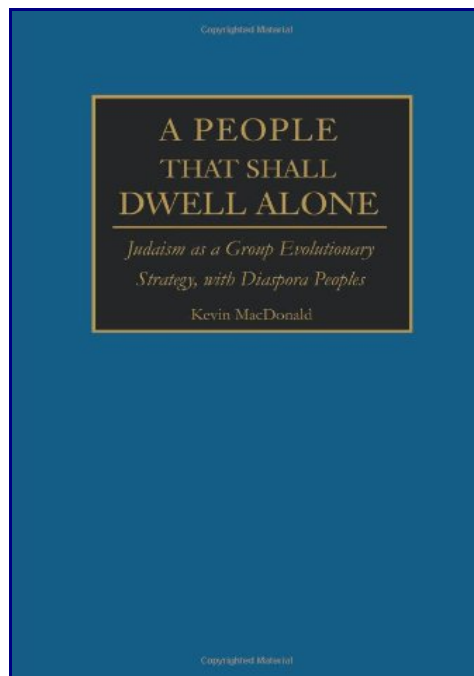
A tizenkilencedik század végétől az orosz forradalomig a zsidók azon törekvése, hogy javítsák az orosz zsidókkal szembeni rossz bánásmódot, több ország nemzeti érdekeivel ütközött, különösen Franciaországé, amely a németországi veresége nyomán németellenes szövetséget akart kiépíteni. a francia-porosz háború.

Millingen azzal zárja, hogy a zsidó hatalom végső soron a kamatos kamat erejétől függ, és arra inti az egyéneket és nemzeteket, hogy „*Tartózkodjanak az adósságtól!*” (80; kiemelés az eredetiben) – enyhén szólva bölcs tanács.

* * *

A híres orosz író, Fjodor Dosztojevszkijt az Egy író naplója (1877) egy része képviseli, amelyet nem meglepő módon antiszemitaaként ítélték el. Ismét látjuk a gazdasági uralom témáit kombinálva a mizantropiával és a nemzsidók kizsákmányolására való hajlandósággal.

Dosztojevszkij megjegyzi, hogy a zsidók kizsákmányolták a nemrég szabadult jobbágyokat Oroszországban. Ez párosul a zsidó kapzsisággal: „Ki kötötte [a felszabadított jobbágyokat] ahhoz az örökös aranyhajszoláshoz?” (84) És megjegyzi, hogy hasonló jelenség fordult elő, mivel a viszonylag jómódú zsidók kizsákmányolták a felszabadított rabszolgákat Amerika déli részén, és Litvániában, ahol a zsidók kihasználják a bennszülöttek vodka iránti ízlését, aminek eredményeként a vidéki bankok kifejezetten a „megmenteni a népet a zsidóktól” (85).



Dosztojevszkij azonban hozzátesz egy új gondolatot, amelyet a mai világban vég nélkül ismétlődően látunk: hogy a zsidók megkísérlik igényt tartani az erkölcsi magaslatra. A zsidók szüntelenül panaszkodnak „megalázottságukról, szenvedésükről, mártíromságukról”, miközben ellenőrzik az európai tőzsdéket „és ezért az államok politikáját, belügyeit és erkölcsét” (83). Dosztojevszkij megjegyzi, hogy a zsidók általában sokkal jobb helyzetben vannak, mint azok az oroszok, akiket a közelmúltban mentesítettek a jobbagység terhe alól, és akiket a zsidók kizsákmányolnak, és kétli, hogy a zsidók valaha is sajnáltak volna az oroszokat. Az oroszoknak nincs „előre meggondolt gyűlöletük” a zsidók iránt (86), míg a zsidók régóta kerülnek az oroszokat – ez az elkülönülés és a klánosság témája ellenségeséggel párosulva: „Nem voltak hajlandók ételt vinni magukkal, gögösen tekintett rájuk (és hol? – egy börtönben!), és általában finnyásnak és idegenkedésnek adott hangot az oroszokkal, a „benszülöttekkel” szemben” (87). Valóban, Dosztojevszkij elképzei, hogyan bánnának a zsidók az oroszokkal, ha hatalmuk lenne (ahogyan a bolsevik forradalom után és most az izraeli palesztinok felett): „Nem tennék őket rabszolgává? Ennél rosszabb: *Nem nyúznák le őket teljesen? Nem mérsárolnák le őket az utolsó emberig*, egészen a teljes kiirtásig, ahogyan az idegen népekkel az ókorban, ókori történelmük során tették? (87), utalás az ószövetségi Számok, 5Mózes és Józsué könyvében leírt eseményekre.

* * *

Wilhelm Marr (1819–1904) az első faji antiszemitaként vonult be a történelembe. Jellegzetes munkája, *A judaizmus győzelme a germanizmus felett: Nem vallásos nézőpontból* (1879) feltűnően modern módon fejezi ki Marr nézeteit a németek és a zsidók közötti konfliktusról – miszerint a zsidók egy elit, amely ellenséges a német néppel szemben. .

Marr újságíró volt, és röpiratát újságírói stílusban fejezték ki, annak minden előnyével és hátrányával együtt. Marr pamfletje számos, a modern elméletekkel és a zsidókra vonatkozó

társadalomtudományi kutatásokkal megegyező gondolatot tartalmaz, valamint néhány kevésbé támogatott, de mégis érdekes gondolatot. A jövő eseményeivel kapcsolatos elképzelései lenyűgözőek a 140 éves történelem 20/20 utólagos visszatekintésével.

Marr úgy írja le írását, mint „az elnyomottak sikolyát a fájdalomtól” (6).^[1]Marr úgy látja, hogy a németek már elvesztették a csatát a zsidósággal: „A judaizmus világtörténelmi alapon diadalmaskodott. Elhozom a hírt egy elvesztett csatáról és az ellenség győzelméről, és mindezt megteszem anélkül, hogy kifogásokat kínálnék a legyőzött hadseregnek.

Más szóval, Marr nem a zsidókat hibáztatja azért, mert túlsúlyban vannak a német társadalomban, hanem inkább a németeket hibáztatja, amiért megengedték ezt. A zsidók elleni történelmi gyűlöletet foglalkozási profiljuknak tekinti ("a gyűlölő zsidók valódi munkáért demonstrálnak" - indokolatlanul negatív és túlzottan általánosított hivatkozás a zsidó foglalkozási profilra) és "a nem zsidókkal szembeni kodifikált gyűlöletüknek" (8).) — az embergyűlölet általános vádjá. A történelmi antiszemitizmusnak gyakran volt vallási borítása, de valójában a „nemzetek harca és a társadalom valóságos zsidózódására, vagyis a túlélésért folytatott harcra adott válaszaik motiválták [az *elkülönülés és elégedetlenségeinek* perspektívája is]”. . . . Ezért feltétel nélkül védem a zsidóságot minden vallási üldöztetéstől” (10).

Marr azt állítja, hogy a zsidóknak jogos a gyűlölete az európaiak iránt:

Semmi sem természetesebb, mint a gyűlölet, amit a zsidók érezhettek azok iránt, akik rabszolgává tették és elrabolták őket hazájukból [azaz a rómaiaktól; Úgy tűnik, Marr nem tudja, hogy a zsidó diaszpóra megelőzte az első és a második század sikertelen zsidó lázadásait. Mi sem természetesebb, mint hogy ennek a gyűlöletnek nőtt a nyugat nyomása és az üldöztetése során, közel kétezer éven át. . . . Mi sem természetesebb, mint hogy a ravaszság és okosság veleszületett adottságaikkal válaszol úgy, hogy „fogolyként” államot alkottak az államban, társadalmat a társadalomban. (11)

A zsidók arra használták képességeiket, hogy hatalomra tegyenek szert Németországban és más nyugati társadalmakban: „A tizenkilencedik századra a szemiták elképesztő szívóssága és kitartása a nyugati társadalom vezető hatalmává tette őket. Ennek eredményeként, és különösen Németországban, a zsidóság nem asszimilálódott a germanizmusba, de a germanizmus beépült a judaizmusba” (11).

Marr azt állítja, hogy a judaizmus meghátrált a „**keresztény fanatizmussal**” szemben, és a legnagyobb sikereket először a szlávok, majd a germánok körében érte el – mindkét csoport késve fejlesztette ki nemzeti kultúráját. A németországi zsidóság sikerét annak tulajdonítja, hogy a németekben nem volt német nemzetiség tudat vagy német nemzeti büszkeség (12).

Ezt is hangsúlyoztam: az olyan kollektivisták kultúrák, mint a középkori kereszténység, általában problémát jelentenek a zsidók számára, mivel a zsidókat egy erősen meghatározott belső csoport külső csoportjának tekinti; (lásd pl. [itt](#) .) Ráadásul a felvilágosodás után az európai társadalom általános tendenciája az volt, hogy olyan erős nemzeti identitástudattal rendelkező

kultúrákat alakítsanak ki, ahol a kereszténység és/vagy az etnikai származás is szerepet kapott. Ezek a kultúrák hajlamosak voltak kizárni a zsidókat, legalábbis implicit módon. A zsidó szellemi és politikai tevékenység egyik fontos aspektusa a felvilágosodás utáni társadalmakban ezért Európa-szerte és más nyugati társadalmakban a nemzeti kultúrákkal szembeni ellenállás volt (lásd pl. [itt](#)).

Marr a zsidóknak tulajdonítja, hogy gazdasági hasznot hoztak Németországnak:

„Semmiképpen nem tagadható, hogy a zsidók elvont, pénzorientált, alkudozó elméje nagyban hozzájárult a kereskedelem és az ipar virágzásához Németországban.” Bár a „faji antiszemitákat” gyakran úgy ábrázolják, mint akik a zsidókat genetikailag alsóbbrendűnek vagy akár ember alattinak tekintik, a faji antiszemiták között nagyon erős tendencia az, hogy a zsidókat nagyon tehetséges csoportnak tekintik. Marr egyértelműen elitnek tekinti a zsidókat.

Valójában Marr úgy látja, hogy a németek alacsonyabb rendűek a zsidókkal szemben, és olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek miatt elvesztették a csatát a zsidókkal szemben:

Ebbe a zavart, ügyetlen germán elembe egy sima ravasz, hajlékony zsidóság hatolt be; a realizmus minden adottságával [szemben a német idealizmussal], intellektuálisan jól képzett, ami az okosság ajándékát illeti, hogy lenézzék a németeket, és leigázza a monarchikus, lovagi, fakó németet azáltal, hogy képessé teszi bűneiben. (13)

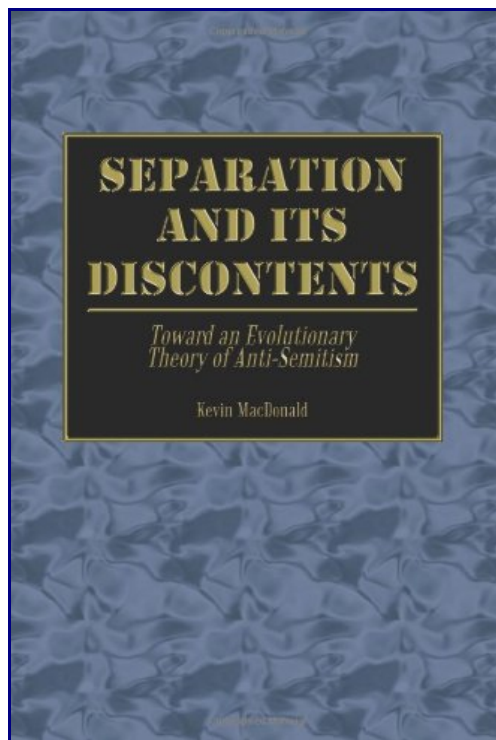
Amiben mi [németekben] nincs, az a sémi nép hajtóereje. Törzsi szervezetünk miatt soha nem leszünk képesek ilyen készítésre szert tenni, és mivel a kulturális fejlődés nem ismer szünetet, kilátásaink nem más, mint az az idő, amikor mi, németek rabszolgaként fogunk élni a judaizmus jogi és politikai feudalizmusa alatt. (14)

A germán lustaság, a germán fősvénység, a megnyilvánulás kényelmes teuton lenézése felelős [azért], hogy a mozgékony és okos Izrael most dönti el, mit mondjon és mit ne... Átadtad nekik a sajtót, mert a ragyogó komolytalanságot jobban szereted, mint az erkölcsi lelkierőt... A zsidó nép a tehetsége miatt virágzik, téged pedig legyőztek, ahogy kellett volna, és ezerszeresen megérdemelted. (30)

Készek vagyunk-e áldozatot hozni? Sikerült egyetlen zsidóellenes beállítottságú, politikailag semleges lapot létrehozni? ... Hogy eljudaizáljuk magunkat, ehhez nyilvánvalóan hiányzik a testi és lelki erőnk.

Csodálattal csodálom ezt a szemita népet, amely a tarkónkra teszi a sarkát. ... Egy ellenálló, kemény, intelligens idegen törzset ápolunk közöttünk – egy olyan törzset, amely tudja, hogyan kell kihasználni az absztrakt valóság minden formáját. (24)

Ennek az idegen törzsnek már nem vagyunk párja. (27)



A zsidók és a németek alacsony becslése miatt Marr azt állítja, hogy nem gyűlöli a zsidókat. Ez egyszerűen egy háború, ahol az egyik fél veszít. A zsidók és németek közötti konfliktus „olyan, mint egy háború. Hogyan utálhatnám azt a katonát, akinek a golyója véletlenül eltalál? — Nem nyújtja az ember kezét úgy győztesként, mint hadifogolyként? ... Az én szememben ez egy háború, amely 1800 éve tart” (28).

Hosszú együttélésük ellenére a zsidók – a Németországba érkezett többi néptől eltérően – idegenek maradnak a németek között – ez a szeparatizmus, amely alapvető a judaizmusban, mint csoportfejlődési stratégiában (és innen a címeim: *Egy nép, amely egyedül lakozik* és *Elválasztás és elégedetlenségei*):

[A zsidó] tipikus külföldi volt számukra, és az is maradt a mai napig; és igen, kizárólagos judaizmusa, amint azt a következőkben bemutatjuk, ma még jobban megmutatkozik az emancipáció után, mint a korábbi időkben. (13)

Minden más bevándorlás Németországba... nyomtalanul eltűnt a germanizmuson belül; A vendek és szlávok eltűntek a német elembe. Az erősebb és keményebb szemita faj mindegyiket túlélte. Valóban! Ha zsidó lennék, a legnagyobb büszkeséggel nézném ezt a tényt. (17)

Marr egyik legérdekesebb észrevétele az a javaslata, hogy a németek idealista képet alkottak a zsidókról a felvilágosodás idején, amikor másoknak realisabb és negatívabb volt a nézete. A zsidók realisták, elfogadják a világot olyannak, amilyen, és a valóság megértése alapján mozdítják elő érdekeiket. A judaizmust partikularista erkölcs jellemzi (Jó ez a zsidóknak?). Ezzel szemben a németek általában idealizált képet alkotnak önmagukról és másokról – azt hiszik, hogy az emberi elme képes megkonstruálni a valóságot olyan eszmények alapján, amelyek aztán alakíthatják a viselkedést. Hajlamosak az erkölcsi univerzalizmusra – az erkölcsi

szabályok mindenkire vonatkoznak, és nem függenek attól, hogy az előnyös-e a csoport számára.

Ez utalás a német filozófia erős idealista irányzatára, amely oly nagy hatást gyakorolt a nyugati kultúrára. Szemléltető példa az [amerikai transzcendentalizmus](#), egy mozgalom, amely a német filozófiai idealizmuson alapul (azaz Immanuel Kant és FWJ Schelling filozófusokon), és létrehozta a kritika őslakos kultúráját a XIX. századi Amerikában. Ez a perspektíva túlzottan optimista nézeteket tartott az emberi természetről, és a radikális egalitarizmus felé hajlott; ez adta az elméleti alapokat az elit értelmiségiek, például Ralph Waldo Emerson körében folyó abolicionista mozgalomhoz is.

Marr különösen megjegyzi, hogy míg az olyan prominens és befolyásos felvilágosodási gondolkodók, mint Voltaire a judaizmus kritikusi voltak (reakciós törzsiségnek tekintették), Németországban a legbefolyásosabb író [Gotthold Ephraim Lessing](#) (1729–1781) volt. Lessing nagyon pozitív képet mutatott be a judaizmusról *Nathan the Wise* című darabjában. A zsidó Nathan (Marr „Rothschildnak” nevezi, hogy kortárs aktualitást adjon) ékesszólóan könyörög a vallási tolerancia mellett – miközben egyúttal finanszírozza a keresztény keresztetek elleni muszlim háborút. Marr azt sugallja, hogy Lessing egy kis önámításba kezdett: Annak ellenére, hogy Nathant a tolerancia lényegeként pozitívan ábrázolja, „Lessing tudatalatti énjében nem tudta legyőzni a zsidó és a Mammon szolgája identitását” (15).

Lessing hatása mélyreható volt: „A német idealizmust megragadta [a gyűrű legendája](#) [azaz Lessing metaforája a vallási toleranciáról], de nem vette észre, hogy Lessing Nathanja csakis egy mesebeli szereplő lehetett” (16).

Marr azt sugallja, hogy az olyan kitalált karakter helyett, mint a Bölcs Nathan, Lessingnek a tizenhetedik századi zsidó filozófust, [Baruch Spinozát](#) kellett volna látnia annak szemléltetéseként, hogy milyen is valójában a judaizmus. Míg Nátán Bölcs azt sugallja, hogy a vallási tolerancia a judaizmus jellemzője, Marr úgy értelmezi Spinoza zsidó közösségből való kizárását, hogy a zsidó intoleranciát és fanatizmust illusztrálja a való világban – a judaizmus jellemzőit több kortárs író is megjegyezte, különösen [Israel Shahak](#)., hanem olyan felvilágosodási gondolkodókat is tartalmaz, mint Voltaire. Spinozát a vallással kapcsolatos nézetei miatt kiszorították az amszterdami zsidó közösségből: „Ezt az igazán nagyszerű zsidó nemzsidót saját törzsi társai átkozták – egészen a gyilkossági kísérletig” (16). De a tizenkilencedik században „jaj annak a németnek, aki meg meri mutatni a zsidó tömegeknek, hogy ki volt a nagy Spinoza és mit képvisel! (16).

A németek másik vonása, amelyet Marr károsnak tart, az „absztrakt individualizmus”. Marr kijelenti, hogy a zsidó gazdasági siker a kapitalizmuson belül „egyezik az »absztrakt individualizmus« dogmájával, amelyet ön lelkesedéssel fogadott el a judaizmus kezéből” (30). Más szóval, Marr úgy gondolta, hogy az individualizmust a zsidók rákényszerítették Németországra, nem pedig magukban a németekben. (Marr álláspontjával ellentétben [én vitatkoztam](#) hogy az európai népek alapvető egyedisége a többi emberi csoportnál nagyobb individualizmusra való hajlam. Az individualizmus ezután a morális univerzalizmushoz (Kant

Kategorikus Imperatívusza), az idealizmus egy formájához vezet, nem pedig a zsidókhöz hasonló csoportok törzsi alapú erkölcséhez.) Ahogy fentebb megjegyeztük, Marr (helyesen) úgy vélte, hogy az individualista társadalmak viszonylag védtelenek a zsidókkal szemben, míg Az erős kollektivistá vallási mag (pl. a középkori kereszténység) vagy az etnikai nacionalizmus erős érzése köré összpontosuló társadalmak jobban képesek megvédeni magukat.

Az európaiakkal szembeni sérelmeik miatt nem meglepő, hogy a zsidók támogatják a forradalmat:

Ki állíthatja a zsidókkal szemben, hogy boldogan fogadták az 1789-es és az 1848-as forradalmat, és aktívan részt vettek azokban? „Zsidók, lengyelek és írók” volt a konzervatívok csatakiáltása 1848-ban. Hát persze – három elnyomott frakció! (16)

Az 1848-as első döntő győzelmét követően – akár akarta, akár nem – tovább kellett folytatnia sikerét, és most meg kell kísérelnie a germán, nyugati világ tönkretételét. (28).

1848-ra a judaizmus teljesen megszűnt vallás lenni. „Nem volt más, mint egy nép alkotmánya, államot alkotva az államban, és ez a másodlagos vagy ellenállam bizonyos anyagi előnyöket követelt tagjaitól” (17). Marr kijelenti, hogy a zsidó emancipáció csak politikai egyenlőséget jelentett, mert a zsidók már „vezető és domináns szerepet” szereztek (17), és a katolikusok kivételével minden politikai frakciót uraltak. „A napi sajtó túlnyomórészt zsidó kézben van, amely az újságírást... közvélemény üzletté változtatta; a színház, általában a művészet kritikája háromnegyed részében a zsidók kezében van. A politikáról, sőt a vallásról való írás – zsidó kézben van” (19). Míg a zsidók mélyen részt vesznek a németországi kultúra megteremtésében, „a judaizmust nálunk, németeknél tiltott témának nyilvánították. ... A [zsidó] rituálék kommentálása „gyűlölet”, de ha a zsidó magára vállalja, hogy kimondja az utolsó szót vallási és állami ügyeinkben, akkor az egészen más kérdés” (20). Természetesen ugyanez a jelenség hatja át a mai Nyugatot is.

A zsidók különösen részt vesznek az [ultramontanizmus](#) elleni „[kultúrharcban](#)”, amely szerint a pápai hatalomnak a világi ügyekre is ki kell terjednie. Az ultramontanizmust azért támadták a zsidók, mert az egyház „ellenezte a judaizmust a világuralom érdekében”. Bár az ultramontanizmus elleni küzdelem sok németet is érdekelt, a zsidók mindent beszédet tettek, és betiltották a római katolicizmus minden kritikáját, „ha Izraelt kicsit is érintik!” (20).

A zsidók hatalmasak, és továbbra is nagyobb hatalomra tesznek szert. Végül a németek a zsidók kegyeibe kerülnek:

Kevesebb mint négy nemzedéken belül egyetlen olyan hivatal sem lesz az országban, beleértve a legmagasabbat is, amelyet a zsidók ne bitoroltak volna. Igen, a zsidóság révén Németország világhatalommá, nyugati Palesztinává válik. ... A zsidóság 1800 éve harcolt a nyugat ellen. Meghódította és alávetette. Mi vagyunk a legyőzöttek, és teljesen rendben van, hogy a győztes „[Vae Victis](#)” -t énekel [jaj a legyőzötteknek]. (22)

A zsidónak nincs igazi vallása, üzleti szerződése van Jehovával, és törvényekkel és megfogalmazásokkal fizet az istenének, cserébe pedig a kellemes feladattal van megbízva, hogy kiirtson mindent, ami nem zsidó. (14)

Több más itt képviselt íróhoz hasonlóan Marr is Oroszországot tekintette az egyetlen európai nemzetnek, amely ellenállt a zsidó támadásnak. Úgy vélte azonban, hogy Oroszország végül véres forradalom által elbukik, és ez a forradalom a Nyugat bukásához vezet:

[Az európai nemzetek közül csak Oroszország] maradt, hogy továbbra is ellenálljon az idegen invázióknak. [...] Oroszország végső megadása csak idő kérdése. ... A zsidók ellenálló, légyott hozzáállása olyan forradalomba sodorja Oroszországot, amelyet a világ még soha nem látott. ... Oroszországgal a zsidóság elfoglalja az utolsó stratégiai pozíciót, ahonnan félnie kell egy esetleges támadástól a háta ellen.... Miután Oroszország hivatalait és ügynökségeit ugyanúgy megszállta, mint a miénket, akkor nyugati társadalmunk összeomlása komolyan, nyíltan és zsidó módra elkezdődik. A kudarcra ítélt Európa „utolsó órája” legkésőbb 100-150 év múlva lecsap” (24–25).

A zsidók ugyanis már most is vezető szerepet töltenek be az oroszellenes politika szításában, mint az orosz-török háborúban. Például a zsidó újságokból kitiltották azokat az elképzeléseket, amelyek szerint „a nagy tengeri hatalom, Anglia pimaszságát meg lehetne fékezni”, ha Oroszországgal szövetségünk (26).

Marr teljesen pesszimista a jövőt illetően, kataklizmát lát előre:

A judaizmus pusztító küldetése (amely az ókorban is létezett) csak akkor áll meg, ha eléri tetőpontját, vagyis a zsidó császárság beiktatása után” (28).

És látszólag a nemzetiszocializmus felemelkedését jósolva megjegyzi, hogy „a zsidóságnak szembe kell néznie egy végső, kétségbeesett támadással, különösen a germanizmussal, mielőtt autoriter uralmat érne el” (29). Marr úgy gondolja, hogy a zsidóellenes hozzáállás erősödik, de végül nem fogják tudni elhárítani a németek és a Nyugat katasztrófáját. Marr részben azt a tényt okolja, hogy az egyetlen nép, aki nyilvánosan szembehelyezkedik a zsidókkal, helytelenül vallásként képzelel el őket. Emiatt soha nem jelenik meg a sajtóban felelősségteljes, tájékozott, a nem vallásos embereket és értelmiségi eliteket megszólító zsidókritika: „Katasztrófa áll előttünk, mert a társadalom zsidózása elleni felháborodást fokozza az is, hogy nem szellőztetik a sajtóban anélkül, hogy a legfurcsább vallási gyűlöletnek tűnne, mint például az ultramontánban és általában a reakciós présben” (30). Ennek ellenére még egy „erőszakos zsidóellenes robbanás is csak késlelteti, de nem akadályozza meg a judaizált társadalom szétesését” (30).

Saját küldetését illetően Marr egy elveszett ügy ellen harcoló katonának tekinti magát: „Tisztában vagyok vele, hogy újságíró barátaimmal védtelenül állunk a zsidóság előtt. Nincs pártfogásunk a nemesség vagy a középosztály körében. Német népünk túlságosan judaizált ahhoz, hogy legyen önfenntartási akarata (32).

Marr a következőkkel zárja:

A csatát gyűlölet nélkül kellett megvívni az egyéni harcossal szemben, aki a támadó vagy a védő szerepébe kényszerült. Nálunk keményebb és kitartóbb lettél ebben az emberek közötti csatában, amelyet kard nélkül vívtál, miközben mi lemészároltunk és elégettünk, de nem gyűjtöttünk erkölcsi erőt, hogy azt mondjuk, élj és foglalkozz a sajátjaid között. ...

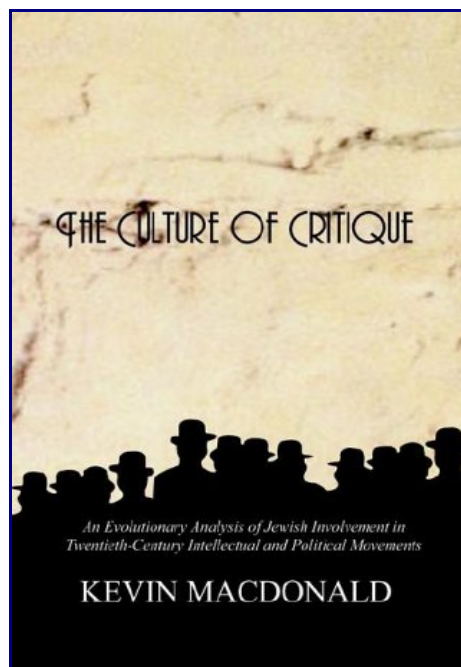
Finis Germaniae

Félelmetes, de igazabb, mint valaha.

* * *

Iratkozzon fel az Új oszlopokra

Edouard Drumont válogatásában a Le France Juive kétkötetes része is szerepel (Jewish France), 1886-ban adták ki. Amint azt sokan mások is megjegyezték, Drumont azt állítja, hogy a zsidó hatalom végső soron a zsidó pénzből származik („a zsidók a pénzt imádják” [126]), ami azt eredményezi, hogy az elit francia nem-zsidók térden hajtanak a zsidó uralom előtt. Drumont megértette a faj fontosságát, és azt állította, hogy „az árja vagy az indoeurópai faj az egyetlen, amely támogatja az igazságosság elveit, megtapasztalja a szabadságot és értékeli a szépséget” (126), de „a történelem hajnala óta Szemita állandóan, megszállottan arról álmodozott, hogy az árját rabszolgaságba süllyeszti, és a földhöz köti” (128). „Ma a szemiták azt hiszik, hogy győzelmük biztos. Már nem a karthágói vagy a szaracén van az élen, hanem a zsidó, és az erőszakot ravaszásra cserélte.” (129; kiemelés az eredetiben).



Akárcsak Marr esetében, Drumont azt állítja, hogy az árjáknak számos kritikus hibájuk van, amelyek lehetővé teszik a zsidó uralmat – „lelkesek, hősiések, lovagiasak, érdektelenek, őszinték és a naivitásig bíznak”, míg a zsidók „kereskedelmesek, kapzsiak, cselszövők, finomak

, és ravasz (129). Az árja jellemvonások közül az érdektelenség és a bizalom központi helyet foglal [el a Nyugat individualizmusában](#) . Például hosszú története van annak, hogy a zsidók a zsidó érdekeket szem előtt tartva közelednek a társadalomtudományhoz – [a kritika kultúrájának](#) témája –, míg a nyugati társadalomtudósok egy individualista világban tevékenykednek, ahol a csoportérdekek irrelevánsak. A bizalom az individualizmus jelzője is, mivel az individualista kultúrák alapvetően mások egyéni hírnevére támaszkodnak, nem pedig csoporttagságra.

Az individualizmus egyik alapvető aspektusa, hogy a csoportkohézió nem a rokonságon, hanem a hírnéven alapszik – ami az elmúlt évszázadokban a legfontosabb: az alkalmas, becsületes, megbízható és tisztességes erkölcsi hírnév. A katonai vezető hírneve központi szerepet játszott az indoeurópai harcok társadalmakban, ahol a vezetők hírneve kritikus volt a követők toborzásában (2. fejezet). A 3. fejezetben tárgyalt északi vadászó-gyűjtögető csoportok pedig egalitárius, exogám szokásokat és magas szintű társadalmi összetettséget alakítottak ki, amelyben a nem rokonokkal és idegenekkel való interakció volt a norma; ismét kritikus volt a hírnév. (*Individualizmus és a nyugati liberális hagyomány* , 8. fejezet).

Drumont az árjakat is kalandoroknak és felfedezőknak írja le, míg a zsidók addig vártak, amíg Amerikát az európaiak letelepítették, hogy gazdagságot keresve menjenek oda. Az árja legendák tele vannak nemes figurákkal, akik hősies bátorságokat hajtanak végre, ahol az egyén kiemelkedik mások közül, míg a szemita mesék tele vannak gazdagságról szóló álmokkal (mutat az *Ezeregyéjszakára*). Az árják lassan gyűlölnek, de végül „szörnyű bosszút áll a szemitákon”, amikor felébrednek – ez Rudyard Kipling „[The Wrath of the Awakened Saxon](#)” című művére emlékeztet:

Nem tartozott a vérükhöz,
Nagyon későn jutott el hozzájuk,
Hosszú hátralékkal jóvátenni,
Mikor a szász gyűlni kezdett.

Nem volt könnyű megmozdítani őket,
jegesek voltak - készek várni, amíg
minden szám bebizonyosodik,
Ere a szász gyűlölni kezdett.

Hangjuk egyenletes volt és halk.
Szemük vízszintes és egyenes volt.
Nem volt se jel, se mutasd
Amikor a szász gyűlni kezdett.

Nem prédikálták a tömegnek.
Nem az állam tanította.
Senki sem mondta ki hangosan

Amikor a szász gyűlni kezdett.

Nem hirtelen tenyésztették ki.

Nem fog gyorsan enyhülni.

Az előttünk álló hűvös éveken át,
amikor az idő attól a dátumtól számít, amikor
a szász gyűlni kezdett.

További figyelemre méltó idézetek:

- „A zsidó joga más emberek elnyomására a vallásában gyökerezik. ... „Kérjetez tőlem, és a nemzeteket a te örökségeddé teszem, és a föld határait a tulajdonoddal. Törd össze őket egy vasvesszővel, és törd össze őket, mint a fazekas edényét” (133).
- A Talmudból: „A *gójok* legjobbjaikat meg lehet és meg is kell ölni ” (133).
- Zsidó agresszivitás és önbizalom: „Egyáltalán nincs bátortalansága” (133); „[a zsidó] vagy a lábad előtt nyög, vagy a sarka alatt zúz. Vagy fent van, vagy lent, soha nem mellette” (135).
- A művészi kreativitás hiánya: „A művészetben nem készítettek eredeti, erőteljes vagy meghatározó szobrokat, nem alkottak remekműveket. A kritérium az, hogy a mű elkel-e.” (136)
- „A zsidók ereje a szolidaritásukban rejlik. Mindannyian közös kötelet éreznek egymással.” (137)
- "Van egy érzés, ami még mindig megvan ezekben a korrup, felfuvalkodott emberekben, ez pedig a *gyűlölet* : az egyház, a papok és mindenekelőtt a szerzetesek iránt." (143).
- Zsidó anti-idealizmus: „Szerinte minden, amit az élet kínál, anyagi.” (144)
- Az eljövendő zsidóellenes mozgalom: „Németországban, Oroszországban, Ausztria-Magyarországon, Romániában és magában Franciaországban, ahol még szunnyad a mozgalom, a nemesség, a középosztály és az intelligens munkások – egyszóval mindenki. keresztény hátterű (gyakran anélkül, hogy gyakorló keresztény lenne) – ebben a kérdésben egyetértenek: *az Egyetemes Antiszemita Szövetség létrejött, és az Egyetemes Izraelita Szövetség nem fog győzni.* ” (145; dőlt az eredetiben)

* * *

A „*The Jewish Question in Europe*” (1890) című filmet egy névtelen szerző írta, aki a *La Civiltà Cattolica*ban, a katolikus egyház hivatalos szócsovében publikált. Drumonthoz hasonlóan a zsidó hatalmat hangsúlyozza, de hangsúlyozza az európaiak körében a zsidókkal kapcsolatos újonnan felfedezett ébredést – „az izraeliták befolyása elleni kollektív felkiáltást a közélet és a társadalmi élet minden területén... Törvényeket hoztak Franciaországban, Ausztriában, Németországban, Angliában, Oroszországban, Romániában és másutt; emellett a parlamentek szigorú bevándorlási kvótákról tárgyalnak” (149).

A zsidó vallás ma már nem az Ószövetségen, hanem a Talmudon alapszik, amely teljesen keresztényellenes, és amely a keresztényeket „a természeti törvény alapelveivel ellentétes

erkölcsi semmivé redukálja” (150; dőlt betűvel az eredetiben).

Két pont: az Ószövetség morális perspektívája minden más embert erkölcsi semmivé redukált, de az írónak hithű katolikusként azt kell feltételeznie, hogy Krisztus eljöveteleig a judaizmus volt az „egyetlen igaz vallás” (150), és ezért fel kell tételeznünk, hogy erkölcsfilozófiáját csodálni kell. Másodszor, az itt hivatkozott természetjog-felfogás a nyugati erkölcsi univerzalizmusra jellemző – minden embernek van erkölcsi értéke Isten szemében –, ami egyértelműen olyan ideológia, amely könnyen vezethet rosszul alkalmazkodó viselkedéshez, például az író egyértelműen foglalkoztató bevándorlási politikákhoz. .

Később az író sok más példát is hoz a Talmudból a csoporton belüli erkölcsre, mint például a Kol Nidre, amely a zsidókat a szerződések alól mentesíti, és az uzsora erkölcsi igazságossága: „Megengedett, amikor csak lehetséges, megcsalni egy keresztényt. A keresztényre kiszabott uzsora nemcsak megengedhető; inkább jó” (159). A zsidó gazdagság a nem zsidók rovására megy, és ennek eredménye a történelem során a zsidók iránti gyűlölet, „a muszlimok, arabok, perzsák, görögök, egyiptomiak és rómaiak” (160).

Az író különbséget tesz a vallási tolerancia és a polgári státusz között, egy prominens francia jogászt idézve, aki megjegyezte, hogy „a zsidók mindenütt nemzetet alkotnak a nemzetben; és hogy bár élnek Franciaországban, Németországban, Angliában, mégsem lesznek soha franciák, németek vagy angolok. Inkább zsidók maradnak, és csak zsidók” (152). Mivel nincs nemzeti hűségük, több példát is hozva beszervezhetőek kémnek. És az „emberi jogok” felvilágosodási értékeinek felemelkedése miatt, amely a zsidók polgári jogállását eredményezte, „megnyílt a gát, és így pusztító áradat szabadult el. Rövid időn belül mindenbe behatoltak, mindent átvettek: az aranyat, a vállalkozásokat, az állami pénztárcát [vagy tőzsdét], a politikai közigazgatás legmagasabb kinevezéseit, a hadsereget és a diplomáciai testületet” (162). A szerző azt állítja, hogy ezeket a felvilágosodási értékeket a zsidók találták ki saját javukra. (Azzal érveltem, hogy ezek az értékek a nyugati individualizmus egalitárius-individualista vonulatának termékei [lásd [itt](#)], bár minden bizonnyal igaz, hogy a zsidó értelmiségi mozgalmak, mint például a [Frankfurti Iskola](#) , a radikális individualizmust támogatták a nem zsidók számára, miközben folytatták etnikai hálózatépítésüket és csoporttudatukat). De mindenesetre kétségtelenül igaz, hogy a felvilágosodás előkészítette az utat a zsidó uralma előtt a nyugati társadalmakban.

Mint mindig, a zsidó gazdagság problémát jelent. Itt a szerző azt állítja, hogy „*a zsidók birtokolják a világ teljes forgalomban lévő tőkéjének felét* , és csak Franciaországban 80 milliárd frankkal rendelkeznek” (169; az eredetiben dőlt betű), és hogy egy átlagos zsidó vagyona 14-20-szorosa az átlagos vagyonnak. egy francia. Döbbenetes, ha igaz. A szerző pedig kijelenti, hogy ez a gazdagság tette lehetővé a zsidók számára, hogy ellenőrizzék az akadémiát és a sajtót (ez utóbbit kifejezett célként írták le egy 1848-as zsidó konferencián; Millingen is megjegyezte; lásd fent): Franciaország, Ausztria, ill. Olaszországban megjegyzi, hogy „az újságírás és a felsőoktatás az izraelita sárkány két szárnya” (171), és a keresztény nézeteket aktívan elnyomják az iskolákban és a sajtóban; Franciaországban „az összes vallástalan és

pornográf sajtó zsidó tulajdonban van” (172).

A zsidó befolyás nemzetközi, amint azt a World Jewish Alliance is bizonyítja, szabadkőműves csoportok segítségével (melyek állítólag antikeresztények és zsidók alkották; „a judaizmus és a szabadkőművesség azonos”). Amint megjegyeztük, a zsidó internacionalizmus gyakran a zsidóellenes írások célpontja volt, azzal a következménnyel, hogy a zsidók gyakran támogatták a zsidó érdekeket más országokban, a lakóhelyük szerinti ország nemzeti érdekeinek rovására.

Az író befejezésül több lehetséges megoldást javasol, köztük a kiutasítást és a zsidók vagyonuktól való megfosztását. De azt állítja, hogy addig nem lesz változás, amíg nem tér vissza a kereszténységhez. Az elit túl van a reményen. Ők „az úgynevezett uralkodó osztály vagy burzsoázia, akiket elcsábítottak, ittasak és darabokra őröltek a judaizmus csontjai között. Nem utasítottak-e vissza Krisztus iránti gyűlöletből minden társadalmi reformot? ... [Ők] mindannyian a zsidók által tönkremennek” (191).

* * *

Theodor Fritsch: *A zsidókérdés kézikönyve*, amelyet először 1887-ben adtak ki, nagyon népszerű volt, és 1944-ig folyamatosan frissítették. Ide tartozik a témával kapcsolatos kérdések és válaszok sorozata, kezdve az írók körében gyakran megfogalmazott állítással, miszerint senki sem kritizálja a zsidókat vallásuk és vallásuk miatt. hogy bármi is történt a középkorban, az irreleváns a jelenlegi aggodalmak szempontjából, amelyek közül a legfontosabb a zsidó hatalom és befolyás korlátozása. A zsidók nem illetik meg ugyanazokat a jogokat, mint a németek, mert „még ma is – politikailag, társadalmilag és kereskedelmileg – külön közösséget alkotnak, amely a többi polgár árán keresi előnyét” (197); Valójában a judaizmus „a nem-zsidó népek kizsákmányolása és leigázása érdekében tevékenykedik” (200), amelyek céljait „hazugsággal, megtévesztéssel – és pénzzel” (201) követik.

Ismét panaszkodnak a Talmudban megfogalmazott zsidó erkölcsi partikularizmus, egy olyan erkölcs, amely „csak a zsidónak adja az „ember” nevet, a többi népet pedig állatnak tekint” (200), akiknek nincs erkölcsi értéke. Az árják „bátrak és bátrak”; jellemük „helyesség, őszinteség, hűség és odaadás” nyilvánul meg, míg a zsidók „álnokságot, ravaszságot, képmutatást és hazugságot... amihez hozzátehetjük a zaklatást, a pimasz magabiztosságot, a korlátlan egoizmust, a könyörtelen kegyetlenséget és a túlzott szexuális vágyat (205). .

Fritsch számos negatív következményt sorol fel – például a zsidó sajtó által hirdetett erkölcsi romlást –, és a zsidók „pénzügyi befolyásuk és gátlástalan vágyaik miatt okolhatók a társadalom minden tekintetben fellazulásáért” (202). „Még a kormányokat is láncba sodorták ravasz pénzügyi műveletekkel, és függővé tették őket a zsidóság irgalmától” (203).

Fritsch megjegyzi, hogy valóban sok kiváló zsidó van, de minden tehetséges zsidót más zsidók intenzíven előmozdítanak, míg a tehetséges németet, aki nem mutat hódolatot a zsidóknak, „hallgatással figyelmen kívül hagyják, és nem jár sikerrel” (208). [Fritsch Andrew Joyce](#) Spinozáról szóló munkáját előrevetítve megjegyzi, hogy Spinoza és más híres zsidók (Mendelssohn, Heine) hírnevét „hasonlóan eltúlozta a zsidó nyilvánosság” (209).

Végül Fritsch azt állítja, hogy a zsidókérdést csak úgy lehet megoldani, ha kivándorolnak saját földjükre; ha a zsidók Németországban maradnak, akkor szigorúan korlátozni kell őket gazdasági tevékenységükben (csak a kétkezi munka és a mezőgazdaság); a keveredést meg kell tiltani.

* * *

Hitlert 1919-ben, 30 évesen írt első írásos nyilatkozata képviseli a zsidókról. A hasonlóképpen a zsidó problémát nem vallási, hanem faji és politikai kérdésként látja – ez a probléma itt ismertetett, ezzel szembe kell nézni. a tények megértése, amit ő „racionális antiszemitizmusnak”, ahelyett, hogy egyszerűen érzelmekre hivatkozna. A racionális antiszemitizmus „a zsidók által élvezett kiváltságok szisztematikus és törvényes harcához és felszámolásához vezet a köztünk élő idegenekkel szemben” (213). Hangsúlyozza a zsidók faji tisztaságát, és azt, hogy mindenekelőtt a vagyon felhalmozása a gondjuk, míg a németek úgy vélik, hogy az erkölcsi és idealista célok is fontosak.

Ez az erkölcsi alapelvek nélküli gazdagság központi eleme, amely „lehetővé teszi, hogy a zsidó olyan gátlástalanná váljon az eszközök megválasztásában, és olyan könyörtelenné váljon saját céljainak felhasználásában” (212). A gazdagság mellett a zsidó hatalom a médiára gyakorolt befolyásukból és a közvélemény formáló képességéből fakad. „Munkásságának eredménye a nemzet faji tuberkulózisa” (213).

Az állam szerkezetátalakítása nem elegendő. Aminek meg kell történnie, az „a nemzet erkölcsi és szellemi erőinek újjászületése” (213). A jelenlegi vezetők azonban megértik, hogy „kénytelenek elfogadni a zsidó szívességet saját érdekükben, és vissza kell fizetni ezeket a szívességeket” (214) – ez a kijelentés a nyugati országok jelenlegi vezetőire is vonatkozik.

* * *

Mint megjegyeztük, Theodor Fritsch *Kézikönyve a zsidókérdésről* (1887) 1944-ig folyamatosan frissítették. A „The Core of the Jewish Question” egy 1923-as kiadásból származik. A judaizmust úgy jellemzi, mint „valami idegen, ellenséges és asszimilálhatatlan minden nemzet között” (217). „Nemcsak egy különálló állam, hanem egy önmagába zárt faj” (219), és idézi Tacitus állítását, miszerint a judaizmus „az egész emberi faj gyűlöletét” jelenti (221). Ő hibáztatja az világháborút lezáró „hátba szúrásért”, valamint a Németországot abban az időszakban az első megrázó kommunista forradalmakért. Fritsch a zsidó gazdasági hatalmat és befolyásukat a sajtóban is: „Mindenekelőtt... a zsidó kézben lévő sajtó megfelelő eszközt adott a német gondolkodás és érzés radikális meghamisításához, és mindenféle téves eszme tömegek közötti terjesztéséhez” (224). [Ferdinand Lassalle](#), és sikerült nem említeni a zsidók szerepét a munkások megfosztásában. Fritsch megoldási javaslata: saját államuk.

* * *

A gyűjtemény egy zsidó szerző, Marcus Eli Ravage egy művét tartalmazza, aki azt állítja, hogy a keresztények nem értik, miért neheztelnek a zsidókra, és az antiszemitizmust annak a haragnak tulajdonítja, hogy „a zsidók rád kényszerítették [a kereszténységet]” (229) . Szent

Pálon keresztül, akit „hazafias zsidónak” (232) írnak le, aki a Római Birodalom lerombolására törekszik. Azt állítja, hogy a judaizmus a kereszténység erkölcsi kódexének alapja, és „a zsidó kézművesek és zsidó halászok a tanítóitok és a szentjetek” (231). A kereszténység ereje az aláztosokhoz való vonzódásától függött. Az eredmény a Római Birodalom bukása, amelyet a keresztény világ zsidó uralma idézett elő, mivel a kereszténység a pacifizmus, a lemondás és a szeretet értékeivel aláasta Róma militarista kultúráját. Ráadásul a francia, amerikai, az orosz forradalmak pedig a „társadalmi, politikai és gazdasági igazságosság” (232) zsidó erkölcsi tanításainak a következményei. én nagyon [kétségekbe vonja](#) ezt a forgatókönyvet, mint a Nyugat történetének magyarázatát.

* * *

Heinrich Himmlert a „Schutzstaffel [SS] mint antibolsevista harci szervezet” képviseli. Himmler a judaizmust a bolsevizmussal azonosítja, amelyet egy visszatérő mintaként értelmeznek, ahol a zsidók összeesküvést szőnek az emberek között, akik között élnek, az Ószövetség Eszter történetét használta fel, amely több mint 75 000 perzsa lemészárlását jegyzi paradigmaként. Több történelmi példát is elmond, de kiemeli az oroszországi bolsevik forradalmat és annak következményeit. „Mert a bolsevizmus mindig így megy végbe: egy nép vezetőinek fejét véresen levágják, majd politikai, gazdasági, kulturális, intellektuális, szellemi és vállalati rabszolgasággá válik tudományos” (245). Ezt követően a többi ember a fajkeveredés miatt degenerálódik, és végül kihal. Himmler dicséri Hitlert, amiért megállította ezt a folyamatot Németországban,

Himmler tárgyalja az SS-tagság faji kritériumait – „a fizikai ideál, a skandináv embertípus” (252) –, és kitér az SS-emberekkel szemben támasztott számos követelményre, mint például a házasságra, amely az ősökért való törődéssel kell megkötni. népének örök eredetét” (256).

* * *

Ezra Pound amerikai költő „A zsidók és ez a háború” című esszéje (1939) jól összefoglalja azokat a történelmi zsidó közösségeket, amelyek egy házasodó elit (gyakran „udvari zsidóknak” nevezik) uralt, és szorosán kötődött ahhoz az arisztokráciához, amelyet egy időben szolgáltak. sokféle funkció, például a pénzügyi és az adógazdálkodás területén. Helyesen jegyzi meg, hogy ezek a zsidó közösségek (kahalok) jól szervezettek voltak, megadóztatták tagjaikat, és kiközösíthetik a közösségi politikától eltérő zsidókat. Pound úgy véli, hogy „a mai Kahal a Wall Streeten összpontosul, londoni és párizsi fióktelepekkel” (265), és „Roosevelt irányító ösztöneinek komplexuma a Kahalé. Korunkban Angliát és Franciaországot úgy kormányozzák, ahogyan a Kahal kormányozná őket” (266). Miközben a „náci és fasiszta programokat” úgy dicsérik, mint „az európai beállítottságokon és hiedelmeken alapulnak, amelyek a fejlődés egyre magasabb szintjei felé haladnak”, az amerikai szellem „csak egy sötét és profanizált, amelyből nekünk, amerikaiaknak kötelességünk kivonni. a sír, szemétkupacok alá rejtve” (266–267). A szabadságra való felhívással zárja: „A szabadság nem jog; ez kötelesség” (267).

* * *

Robert Ley, akit Dalton a bevezetőjében „az NS-Németország egyik legokosabb és legképzettebb vezetőjének” (269) jellemez, 1941-ben megjelent esszéjében „Nemzetközi olvasztótégely vagy Egyesült Nemzetek Európa-államai?” – egy előrelátó esszé. Európa globalista jövőjéről, ha Németország elveszíti a háborút. A zsidókat egy olyan korcsfajnak tekintette, amely sok néppel való szaporodás eredményeként jött létre (ezt nem támasztják alá a legújabb populációgenetikai kutatások) – egy fajnak, amely parazitává fejlődött. A németek ezzel szemben egy tiszta faj, amelyet a zsidók akarnak pusztítani: „a zsidónak kellett húznia más embereket, hogy elmosás a szakadékot maguk és a tiszta fajok között” (271), és elpusztítsa azokat a nemzeteket, amelyeket úgy lát. fajilag homogén entitások. A Népszövetség, „amelyet olvasztótégelynek kellene nevezni, megadta a zsidóság végső diadalát. Itt minden nacionalista készletet, valamint az állam és a jog minden etnikai és faji jellemzőjét utálatosnak ítélték el” (274). „Mi, nemzetiszocialisták világnézetünket a faj, az öröklődés, az élet biológiai törvényei, valamint a tér és a talaj, az energia és a cselekvés törvényeire alapozzuk” (275). Másrészt Angliát „leginkább a zsidó és a pénze kormányozza” (278), Ley pedig beszámol az első világháború utáni atrocitásokról Németország ellen, amiért „Versailles urai” követtek el, akik „a zsidó rabszolgái”. a szabadkőművesség és a nemzetközi marxizmus szolgálata” célja Németország elpusztítása. Az esszé nagy része a munkásosztálybeli németeknek szól, figyelmeztetve őket, hogy ne csábítsák el őket olyan szocialista eszmék, mint a nemzetközi proletariátus („nemzetközi romantika”[282]), amely az osztályérdekeket helyezi előtérbe a faji/etnikai érdekekkel szemben:

* * *

Theodore N. Kaufman, egy zsidó üzletember a „Németországnak pusztulnia kell” (1941) című írásában a német nép kiirtására szólított fel. Első közzétételekor nem volt nagy hatása az Egyesült Államokban, de miután Goebbels a szövetségesek népiirtási tervének bizonyítékaként használta fel, az amerikai médiában kezdtek megjelenni feljegyzések. Kaufman esztriche valóban népiirtó szándékú, azon az állításon alapul, hogy Németország „háborúban áll az emberiséggel” (289). Nem kevesebbre van szükség, mint egy „TELJES BÜNTETÉS”-re (289; kiemelés az eredetiben). „Németországnak örökre el kell pusztulnia! Valójában – nem képzeletben” (289). Ennek a megoldásnak minden németre vonatkoznia kell, függetlenül attól, hogy egyetértett-e a vezetőikkel, vagy sem. Mindkét nem sterilizálása elérné a célt, és „három éven belül vagy kevesebb” (308) alatt elvégezhető.

* * *

Wolfgang Diewerge 1941-es esszéje „A világ plutokrácia háborús célja” megjegyzés Kaufman füzetéhez. Diewerge, Goebbels egyik vezető munkatársa hamisan állítja, hogy Kaufman jó kapcsolatokkal rendelkezik – „nem a világ zsidósága által elutasított fanatikus, nem örült lény, hanem vezető és széles körben ismert zsidó alak az Egyesült Államokban” (312) és a közösség tagja. Roosevelt „agytrösztje”. És azt állítja, hogy Kaufman nézete „a világ plutokrácia vezető alakjainak hivatalos véleménye”. Diewerge örül a füzet megjelenésének, mert világossá teszi a

németek számára, hogy mi forog kockán a háborúban, és emlékezteti olvasóit a zsidók szerepére a szovjet tömeggyilkosságokban, „és most a nagy keleti szabadságharc idején, Gépfegyveres zsidó komisszárok állnak a bolsevista katonák mögé, és lelövik a hülye tömegeket, ha azok elkezdenek visszavonulni” (325).

Dermesztő következtetése: „Ez nem a múlt háborúja, amely az érdekek kiegyensúlyozásában található véget. Az a kérdés, hogy ki fog élni Európában a jövőben: a fehér faj kulturális értékeivel és kreativitásával, iparával és életörömmel, vagy a zsidó alemberiség, amely a hülye, örömtelen, halálra ítélt rabszolgatömegek felett uralkodik.” 328). A Nagy Leváltásra és Mayorkas nyitott határpolitikájára gondolunk, amely több millió iskolázatlan, elszegényedett nem fehéret enged meg az Egyesült Államokban – olyan migránsokat, akiket be kell tanítani arra, hogy gyűlöljék a fehéreket. Ugyanez történik egész Nyugaton.

* * *

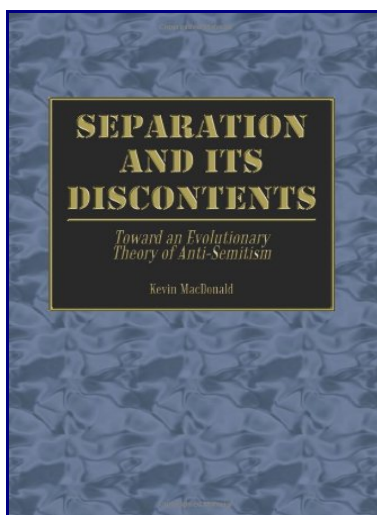
Az utolsó esszé Heinrich Goitsch „Soha!” című műve, amelyet 1944-ben írt, amikor nyilvánvaló volt, hogy Németországot legyőzik. Ahogy Dalton megjegyzi a Bevezetőjében, ez „egyfajta végső könyörgés volt a német néphez, hogy folytassák a harcot, tartsák meg a morált, és küzdjenek a keserű végéig” (331). Tartalmazza a vereség következményeinek szörnyű előérzetét, több prominens forrást idézve, amelyek a német nép végét kívánják, köztük a hírhedt Morgenthau-tervet, amelyet Henry Morgenthau, ifjabb, az Egyesült Államok pénzügyminisztere javasolt, és Németország ipartalanítására szólít fel. — egy terv, amely milliók éhhalálát jelentette volna — és [Ilja Ehrenberg szovjet-zsidó propagandista fantáziája](#) amelyben „Németország végleg megszűnt létezni. 55 millió lakosából legfeljebb 100 000 marad. Felhívja a figyelmet a Párizsban létrehozott nemzetközi zsidó szervezet, az *Alliance Israelite Universelle háború előtti nyilatkozatára is, amely szerint „Ennek a német-árja népnek el kell tűnnie a történelem színpadáról”*.

Következtetés

Ez egy fontos gyűjtemény. A fő következtetés az, hogy a zsidókkal szembeni kritikák rendkívül következetesek voltak ebben az időszakban, és valóban, a történelem során sok embert lehet látni zsidókról Nyugaton, amint azt ennek az esszének az elején megjegyeztük. A felvilágosodás kezdetével azonban határozott elmozdulás következett be. Az írók közül többen megjegyzi, hogy a felvilágosodás olyan páratlan lehetőségeket engedett meg a zsidóknak, amelyek korábban nem voltak elérhetőek, mert általában véve a zsidók legalább némileg korlátozottak voltak abban, hogy gazdaságilag uralják a társadalmakat. A felvilágosodás előtti általános kép az volt, hogy a zsidók szövetséget kötöttek korrump nemzsidó elitekkel, és kizsákmányolhatták a társadalom alacsonyabb rendjeit olyan gyakorlatok révén, mint az uzsora és az adógazdálkodás, cserébe azért, hogy az arisztokráciát megnyirbálják, bár természetesen voltak kivételek. [\[2\]](#)A felvilágosodás után a zsidók továbbra is szövetségeket kötöttek nemzsidó elitekkel, de sokkal több gazdasági rés állt rendelkezésre, és a zsidók gyorsan előretörték a nyugati társadalmakban, beleértve az egyetemeket és a politikai kultúrát, amely elzárt előlük.

Különösen fontos, hogy a tizenkilencedik században a tömegtájékoztatás térnyerése és a zsidók azon képessége volt, hogy uralják vagy legalábbis jelentős befolyást gyakoroljanak a médiakörnyezetre és a kultúrára általában – ez számos író fő panasza, akik úgy látták, hogy a zsidó kulturális befolyás teljesen negatívak, beletartoznak. a művészetekben és a vallásról szóló vitákban játszott kultúrakritikában játszott szerepüket, a hagyományos nem-zsidó kultúra történetének és vívmányainak becsmérlését, a pornográfia terjesztését és a zsidó befolyást kritizáló egyének megbüntetését, Richard Wagner a példakép utóbbi.

Különösen megdöbbentett Dosztojevszkij megjegyzése, miszerint a zsidók megkísérlik igényt tartani az erkölcsi magaslatra, szüntelenül panaszkodnak „megaláztatásukról, szenvedésükről, mártíromságukról”, közvetlenül ellenőrzik Európa tőzsdéit, „és így a politikát, a belügyeket és az államok erkölcsiségét” (83). Az erkölcsi magaslat megragadása lehetetlen volt a zsidók számára a hagyományos nyugati kultúrákban, ahol a fő hatások az egyház és az arisztokrata kultúra volt. De a tömegesen terjesztett újságok térnyerése és a zsidók beáramlása miatt az akadémiába, a zsidó igények az erkölcsi magaslatra áthatják a kortárs Nyugatot, ahol a holokausz narratívája mindenütt jelen van a médiában és az oktatási rendszerben. Dosztojevszkij idejében a zsidók átlagosan jobban élnek, mint a többi polgár.



Az erkölcsi magaslatra való felhívások egyedülállóan hatékonyak Nyugaton, mint individualista kultúrában – ez az individualizmus és a nyugati liberális hagyomány fontos témája, ahol a rokonság helyett az erkölcsi közösségben szerzett hírnév képezi az alapvető társadalmi ragasztót. Domináns elitként a zsidók a médiára és az akadémiai kultúrára gyakorolt befolyásukon keresztül kulturálisan kialakítani az uralkodó erkölcsi közösséget. A kortárs Nyugaton ez azt jelenti, hogy a fehérek büntudatát neveljük, hanem a holokausz miatt (amit a kultúrában az antiszemitizmus hosszú történetének elkerülhetetlen következményeként tartanak számon), a Nyugat nyugati rabszolgaság- és hódítástörténetében is (ezt egyedülállóan gonosznak tekintik). nem pedig emberi univerzális – figyelmen kívül hagyja a Nyugat szerepét a rabszolgaság megszüntetésében és általában az általuk gyarmatosított területek előremozdításában).

Az individualizmus gyengesége és velejáró vonásai a zsidókkal való versengésben visszatérő téma. Például a zsidók realisták az érdekeiket, és racionálisan értékelnek másokat érdekeik alapján; nagyfokú a szolidaritásuk. Másrészt a németek idealisták, mindenkire érvényes erkölcsi értékek szerint cselekszenek, és bíznak mások jó szándékában, gyakran azt hiszik, hogy a judaizmus csak egy másik vallás, nem pedig állam az államban, és nagyon eltérő érdekeik vannak, mint németek, sőt ellenségesek is velük szemben .

Ismétlődő téma a zsidó gazdagság központi szerepe a zsidó befolyás megértésében. Különösen kiemelkedik Drumont megjegyzése a francia nemesség hódolatáról a gazdag zsidók előtt, akik csak megvetették őket, és lelkesen várták a nemzsidó arisztokrácia bukását, amely végül a zsidók szolgái lesz. „Mi hozza [Rothschild] tető alá az arisztokrácia ezen képviselőit? A pénz tisztelete. Mit fog csinálni? Térdelj az Aranyborjú előtt” (126). Mondanom sem kell, hogy a zsidó kampányhözjárulásoktól függő, ócska politikusoktól mindenképp, aki előrébb akar jutni vagy meg akarja tartani pozícióját a mai Nyugat kultúrájában, ez most is így van. Csak kérdezd meg Kanye Westet.

Megjegyzések

[1] A Wilhelm Marrról szóló rész oldalszámait más fordításból származnak;

lásd:<http://www.kevinmacdonald.net/Marr-Text-English.pdf>; lásd még: Kevin MacDonald, „Wilhelm Marr: *A judaizmus győzelme a germanizmus felett, nem vallásos nézőpontból nézve* , *The Occidental Observer* , 2010. október

10.).<https://www.theoccidentalobserver.net/2010/10/10/wilhelm-marrs-the-victory-of-judaism-over-germanism-viewed-from-a-nonreligious-point-of-view/>

[2] *Az elkülönülésből és annak elégedetlenségéből*, Ch. 4: IX. Lajos francia király (Szent Lajos), aki szerzetesként élt, bár Európa egyik leggazdagabb és leghatalmasabb embere volt, különösen buzgó harcos volt az egyház gazdasági és politikai programjainak végrehajtásában. Lajos olyan vállalati, hegemon keresztény entitást próbált kifejleszteni, a csoport-harmónia érdekében a keresztény lakosság társadalmi megosztottságait minimalizálták. a csoport-orientált perspektíva összhangban úgy, hogy a zsidó valóban a pénzkölcsönzésnek az egészére gyakorolt hatása, nem pedig a koronára gyakorolt hatása. mint az alanyaik forrásainak kivonásának eszköze. Egy 1254-es rendelet megtiltotta a zsidóknak, hogy kamatra pénzt kölcsönöznek, és arra ösztönözte őket, hogy fizikai munkából vagy kereskedelemről éljenek. Lajos elrendelte a kamatfizetések elkomozását is, és hasonló kölcsönzést tett a keresztény pénz ellen (lásd Richard 1992, 162). Bár nem kérdéses, hogy Lajos negatívan értékelte a zsidókat, mint külső csoportot (amint azt pl. a Talmud istenkáromló nézetei, valamint „szokásos utalása a zsidók „méregére” és „mocskáira” jelzi” [Schweitzer 1994 , 150]), Louis azt a legjobb a kizsákmányolónak tartott zsidó viselkedés miatt aggódott, ahelyett, hogy egyszerűen kizárná a zsidókat a külső csoport státusza miatt. Lajos kortárs életrajzírója, Chartres-i Vilmos idézi őt, aki elhatározta, hogy „[a zsidók] nem nyomhatják el a keresztényeket uzsorával, és nem engedik meg nekik, oltalmam oltalma alatt, hogy ilyen törekvésekbe vegyenek, és méregükkel megfertőzzék földemet” (in Chazan 1973, 103). Lajos ezért a zsidó keresztényekkel való

gazdasági kapcsolatainak minősítését nem politikai vagy gazdasági problémának, hanem erkölcsi és vallási kötelezettségnek tekintette. Mivel a zsidók az ő belátása szerint jelen voltak Franciaországban, az ő felelőssége volt, hogy nem mondta ki, hogy a zsidók kizsákmányolják keresztény alattvalóit. Az angol I. Edward, aki 1290-ben kiűzte a zsidókat, úgy tűnik, hasonló nézeteket vallott az alattvalói jólétéért viselt királyi felelősségről (Stow 1992, 228–229). Lajos ezért a zsidó keresztényekkel való gazdasági kapcsolatainak minősítését nem politikai vagy gazdasági problémának, hanem erkölcsi és vallási kötelezettségnek tekintette. Mivel a zsidók az ő belátása szerint jelen voltak Franciaországban, az ő felelőssége volt, hogy nem mondta ki, hogy a zsidók kizsákmányolják keresztény alattvalóit. Az angol I. Edward, aki 1290-ben kiűzte a zsidókat, úgy tűnik, hasonló nézeteket vallott az alattvalói jólétéért viselt királyi felelősségről (Stow 1992, 228–229). Lajos ezért a zsidó keresztényekkel való gazdasági kapcsolatainak minősítését nem politikai vagy gazdasági problémának, hanem erkölcsi és vallási kötelezettségnek tekintette. Mivel a zsidók az ő belátása szerint jelen voltak Franciaországban, az ő felelőssége volt, hogy nem mondta ki, hogy a zsidók kizsákmányolják keresztény alattvalóit. Az angol I. Edward, aki 1290-ben kiűzte a zsidókat, úgy tűnik, hasonló nézeteket vallott az alattvalói jólétéért viselt királyi felelősségről (Stow 1992, 228–229).

(A szerző vagy képviselőjének engedélyével újraközölve a [The Occidental Observer](#)ből)

comments:

<https://www.unz.com/article/know-the-history-classic-essays-on-the-jewish-question-1850-1945/>